

+++
КОСОВО И МЕТОХИЈА
 КРСТОПОЉЕ И СРЕТЕЊЕ, У НАДИ ВАСКРСЕЊА

Отаџбина жива завештава своје срце
 у земаљској Србији Царству Небескоме Милоје Дончић, Бича у Метохији

Хвала Богу да смрт не постоји
 Но са земље Небу *пресељење*
 Земаљско се у растанак броји
 А на Небу заувјек *Сређење*. Ранко Ђиновић, Ораховац у Метохији

Косово и Метохија, две речи – два имена једне двоструке а јединствене Небоземне стварности, Небоземне Отаџбине свих верујућих у Христа Срба, Светосавских и Светолазаревских.

Косово - жртвено поље земаљске битке с телом и у телу за телесно биће и битовање, борбе и пораза прса у прса у земаљском царству, али победе и славе у Царству Небеском. Зато је то поље Крста и Васкрса, поприште подвига у историји за Надисторију, у времену за надвреме Есхатона. Поље страшног Судилишта људског и Страшнога Суда Божијега. Поље крваво као божури, али и жутозлатно као Свете Мошти Мученика.

Метохија – поље хлеба и вина, поље жртве за душу, зато поље Задужбина, подвига за духовно биће и битовање, зато препуно Светиња и Светилишта, Манастира и Испосница, Грובהа и Споменика, од пештерâ виш Пећске Патријаршије и Високих Дечана до спаљеног Девича и срушеног Светог Марка у Кориши.

То је небоземна двострукост и земнонебна усмереност Српског Косовометохијског народа: Косова – водоравно, Метохије – усправно. Ипак, само наизглед крсна двојност. Јер се протеже у ширину и дужину и дубину и висину Богочовечанског јединства са свима Светима (Еф.3,18).

И Косово има своје небеске Задужбине које усмеравају и опредељују Србе за Царство Небеско.

И Метохија има своје борбе за земаљско битовање и историјско деловање људи на њој.

Зато је боље, и тачније, историјски и духовно посматрано, рећи и закључити: да је Косовометохијска историја Српска и битословље Српског народа у јединственом знаку четвороконечног Крста који је истовремено и бесконачни Васкрс.

Човек је Крст, живи ходећи усправни и водоравни Крст, смртно распето и пасхално васкрсно биће, на земљи распрострањено и са земље усправљено и уперено ка Небу.

Срби су заиста Небоземни народ, јер нам је таква вера, и таква историја – одкако смо познали Христа Богочовека, поверовали Распетоме и Васкрсломе, и пошли за Њиме – Јагњетом Божјим, кудгод Оно пође(Откр.14,4) – Његовим и нашим Крсноваскрсним путем (Мр. 8,34-36).

То је тако, и јесте, и биће. Макар се и потсмевао и ругао безбожници и безаконици, нељуди и безљуди, надмени силници и кукавички насилници, антиљуди и антихришћани, ма то били и наметнути споља и изнутра властодршци, отуђеници од човештва и човекољубља, од светиња физичке и духовне Патрије и патриотизма, комунисти или капиталисти, подједнако *исти*, са истока без Источника, или са запада без Есхатона, са истока без Светлости Истока, са сумрачног запада без Зоре Будућности.

У знаку Крста и Васкрса видео је и доживео Косово, бранио га и одбранио у души, свести и савести Србиновој Лазарев син Стафан Високи, покосовски Србин, поборник а не издајник Косова и Метохије после Косовског полома. Он нам је и данас пример и вођа, а не надмени лицемери Запада, или домаћи малодушници, депресивне мртве савести без-образника. И свети песник слова Љубве и данас нам, са Народом Песником, поручује:

Браћо моја, Срби Православни,
 ак' и јесмо изгубили царство
 душе своје губити немојмо!

На Косову и Метохији није се никад престајало памтити Славно Косово и Метохијски Манастири, и очекивати ослобођење, поручује нам Призренац Петар Костић. Ту поруку смо и недавно чули боравећи на светој Заветној Земљи Српској, страдалној али увек живој, јер Крсноваскрсној.

*

А какве поруке Србима на Косову и Србима од Косова до Јадовна шаље данас Премијер Србије? **“Готово 10 година Косово је било табу тема и о њему, званично, нико није смео да каже истину. Причане су бајке. Лагало се да је Косово наше, па је то чак озваниченом Уставом (sic!). Данас, тај исти Устав ни најмање не помаже”**. (НИН, 7. март 2013; пренели и већи листови). **“Шта очекивати у држави у којој се премијер јавно одриче свог Устава”?** (В.Новости, 10.2.2013).

И слага Премијер овакве, с оваквим Председником Владе унесрећене Србије. Слага као лицемер и преливода, директно у лице, у срце и памет, свест и савест сваког будног, слободног и одговорно памтећег Србина. Осим ако је толико забораван да не памти да је он исти, не само последњих десет, него и више деценија био у власти и на власти, за које време је Косово и Метохија отуђивано и губљено, понајвише од његових комуниста, главних криваца за новију трагичну историја Косова и Метохије. (Шта очекивати кад и његов Председник овакве Србије изјављује: да би следовао Титову “спољну политику”, а знамо добро да је она била по цени унутрашње антисрпске политике? – обе изјаве у *Политици*, 10.3.2013). И још се не запита заборавни а лако причљиви Премијер: Колико су његови овакви “преговори” и фамозни му овакав “дијалог”, допринели и доприносе таквом стању Косова. (Ако овако настави, ускоро неће моћи да оде ни у Прешево, ни у Нови Пазар, јер тамо одлучују западни амбасадори, што је такође “табу тема”).

Зашто се г. Дачић није запитао: докле ће овакав преговарач са ратним злочинцем Тачијем (шта би са истрагом о “Жутој кући”, макар по извештају Дика Мартија, о чему Косовски Срби, и светска јавност, одавно знају много више?), са оваквим удворичким односом према лицемерју врха Европске заједнице и “тоталитарне демократије” Америке, зарад митологије о псевдорају “Европске Комуне”, докле да прича бајке и обмане Србима Косова и Метохије, и не само њима (довољно је само сравнити његове изјаве пре и после сваког “дијалога” у Бриселу, и упоредити их са Тачијевим, а још пре упоредити их са “достигнутим договорима” и резултатима на терену)? Издаја Косова је на делу, као и “успостаљање граница” (јер г. Премијер вели да “не зна/мо/ границе Србије”), а на то поодавно потсећају многи паметни и патриотски Срби, и наравно људи Цркве (за које Косово и Метохија није никада била “табу тема”, па ни под Титровом и овом садашњом влашћу – види: *Загужбине Косова, 1986; Меморандум СПЦ о Косову и Метохији*, Бгд, 2004, и најновији *Појтсејник*).

Г. Премијер никада не рече **Ако Бог да**, попут нпр. Пашића у сличној или и горој ситуацији. А како и да се присети и призове Бога Живога и Истинитога, Бога Небоземнога, јер Оваплоћенога и Распетог и Васкрслога, Који на Небу живи и на Земљи је присутан с нама у све дане до свршетке века (Мт.28,20), кад не верује ни у Земаљску Србију са срцем јој Косоовм и Метохијом? Недавно је г. Дачић (в. званични сајт РТС, понедељак, 3. септембра 2012), изјавио, уз остало, новинарима у Основној школи “Јован Дучић” у Београду, где је присуствовао на почетку нове школске године, дакле пред Српском децом: **“Хоћу да водим реалну политику, а не небеску Србију”** (писао сам му о тој изјави отворено писмо, 3.9.2012; в. и пре тога Писмо Председнику Николићу), и тиме открио свој марксистичко-евроамерички, обезбожени и обезличени тип човека и народа – у само голој хоризонтални, пузећег безкичмењака, коме је “отац гроб”, по Многострадалном Јову.

И данас, на Пасхалне Задушнице, важи на Косову и Метохији, и свецелој Србији, пророчка реч српског песника:

“Не може Агарен/ и одступник / да брани твој род / Нити ће паликућа / од пожара / да спасава / Из ропства мисирског / неће те извести/ рука фараона / Лажни избавитељ / пречицом води / до новог ропства / и Вавилона.

Ман.Творош, Херцеговина, 10.март 2013.

+ Епископ Атанасије